

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ် ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၇၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	မိုးထက်မိုး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၄၄
တန်ဖိုး	၁၂၀၀၀ ကျပ်

ငဒိန်း

တစ်ခိုင်လုံးရွှေ ၊ ငဒိန်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၂၃၁ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) တစ်ခိုင်လုံးရွှေ

တစ်ခွင်လုံးရှေ့ ငါနဲ့

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၃၆)

ဝန်ခံချက်

တစ်ခိုင်လုံးရွှေ နာမည်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ ကြားခဲ့ဖူးတာပါ။
မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ခိုင်လုံးရွှေ ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားက အခုထိ
နားထဲစွဲနေတုန်း။ နာမည်ကြီး အငြိမ့်တစ်ခုရဲ့ နာမည်။ နာမည်ကြီး သီချင်း။

သင်္ဘောသားဖြစ်လာတော့ တစ်စီးလုံး မြန်မာတွေချည်းပဲ တာဝန်ယူ
ခုတ်မောင်းနေတဲ့ သင်္ဘောကို တစ်ခိုင်လုံးရွှေတဲ့။ သင်္ဘောသားအချင်းချင်း
ဆုံလို့ စကားပြောကြရင် မင်းသင်္ဘောမှာ ရွှေ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလဲလို့
မေးတတ်ကြတာ။ မြန်မာ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလဲလို့ နားလည်ရတယ်။
ကြည့်ရတာ ရွှေနိုင်ငံဆိုတာကြီးကို အတိုကောက် ခေါ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အငြိမ့်
တစ်ခိုင်လုံးရွှေနဲ့ သင်္ဘော တစ်ခိုင်လုံးရွှေ ဘယ်တစ်ခိုင်လုံးရွှေက အရင်ဖြစ်ခဲ့
တာလဲ ကျနော်မသိပါဘူး။ ဆက်ပြီးရှာကြည့်တော့ လေဘာတီမမြရင်
ကလည်း တစ်ခိုင်လုံးရွှေတဲ့။ ရေးသူက နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်။

ကျနော့်စာအုပ် တစ်ခိုင်လုံးရွှေကတော့ တစ်စီးလုံးကို မြန်မာတွေချည်း
တာဝန်ယူထားတဲ့ သင်္ဘောအကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို တခြား
နာမည်ပေးချင်ပေမယ့် ဒီနာမည်နဲ့ပဲ အလိုက်ဖက်ဆုံးလို့ ခံစားမိတာကြောင့်

အခုနာမည် တစ်ခိုင်လုံးရွှေ ကို ဝတ္ထုနာမည်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ
ဆိုတဲ့အကြောင်း....

လေးစားလျက်
ငဒိန်း

အပိုင်း (က)

[၁]

မြို့ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ထုံးစံအတိုင်းပဲ လင်းလင်းပွင့်ပွင့် မရှိဘူး။ မြို့တွေဆိုင်းတဲ့ နွေတိုင်းလို အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့။ မျက်နှာကြက် ပေါ်က လျှပ်စစ်မီးချောင်းတွေဟာ ကျပ်ခိုးစွဲနေတဲ့ နံရံတွေပေါ် အာဏာစက် မသက်ရောက်နိုင်တဲ့ပုံ။ ညစ်ထေးထေးနံရံတွေကလည်း အင်္ဂတေစ တချို့ ကွာကျနေပါပြီ။

လက်တစ်ကမ်းခြား စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေက ကျောချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းထပ်။ ဆေးလိပ်ငွေ့တွေ၊ ရေနွေးငွေ့တွေကြားမှာ စကားသံတွေကလည်း တချို့ တိုးတိုး၊ တချို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ ဒီအထဲမှာမှ အဲဒီလူအသံက တခြားအသံတွေထက်စောပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲ ရောက်တယ်။ လူဆိုတာကလည်း ကိုယ့်စကား တခြားလူစိတ်ဝင်စား ရင် အဲဒီလူဆီ အာရုံရောက်တတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။

“အေး၊ ဆက်စမ်းပါဦး၊ အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်တုန်း”

အဲဒီလူက သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ကို အကုန်မော့သောက်လိုက်

ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ခိုင်းတယ်။

“ဘာဆက်ဖြစ်ရမှာတုန်း အစ်ကိုရာ၊ လေဆိပ်ကနေ တည်းခိုခန်း ပြန်ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ကူညီပေးတဲ့ ဘုရားကျောင်းက ဖာသာကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောရတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဖာသာကြီးက အင်တာပိုလ်ကို တိုင်တော့တာပဲ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေမှ လေယာဉ်လက်မှတ်အစစ် ရတာ”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတဲ့အထိ ပြုံးပြီးနားထောင်နေရင်း လက်ထဲ က အစီခန်းရောက်လုလု ဆေးလိပ်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေနေတယ်။ ပြီးတော့ ကြပ်ကြပ်အိတ်စွပ်ထားတဲ့ အမှိုက်ခြင်းကို ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းဆွဲ ယူပြီး ကွမ်းသွေးထွေးတယ်။

“မင်း ကြုံခဲ့တာတွေက ပထမတစ်ခေါက် ဆိုပေမဲ့ တော်ရုံသင်္ဘော သားတွေ မကြုံဖူးတာ ကြုံလာရတာပဲ၊ သင်္ဘောကျောက်ကြီး ပြတ်တယ်၊ စက်ခန်းထဲ ရေဝင်တယ်၊ စက်ခန်း မီးလောင်တယ်၊ ပြီးတော့ ITF (International Transportation Federation) တိုင်ရုံတင် မကဘူး၊ Interpol ပါ တိုင်လာရတယ်၊ ဒါတောင် လေယာဉ်လက်မှတ် ရလို့၊ မဟုတ်ရင် အမေရိကားတောင် ရောက်နေဦးမှာ၊ ဟားဟား”

သူနဲ့အတူ လိုက်ရယ်မိတယ်။ ကြုံခဲ့တုန်းက အတော်ပင်ပန်းခဲ့ တာတွေက အခု ပြန်ပြောရတော့ ဟာသတွေ ဖြစ်နေတယ်။

“တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လင်မယား ကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မယ် မပြောတတ်ဘူး”

“ထရီဒတ်နော်၊ အဲဒီနိုင်ငံက”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ မန်ယူတိုက်စစ်မှူးဟောင်းကြီး ဒွိုက်ရော နိုင်ငံပေါ့၊ လူမည်းတွေချည်းပဲဗျာ၊ ဆံပင်တွေကလည်း လိပ်ခွေလို့၊ တချို့ ဆံပင်ရှည် ထားတဲ့လူကျတော့လည်း ဆံပင်ကို နွားချေးနဲ့နယ်ပြီး စည်းထားသလား ထင်ရတယ်၊ မာမာတောင့်တောင့်ကြီးတွေ”

ပြောရင်း နှစ်လကြာနေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်းနိုင်ငံ သေးသေးလေးပေါ်က တည်းခိုခန်းသေးသေးကို သတိရမိတယ်။ သင်္ဘောကဆင်းလာပြီး ကုမ္ပဏီက ညစ်လို့ လေယာဉ်လက်မှတ်မရဘဲ သောင်တင်ခဲ့ရတာ။ အေးဂျင့်ကလည်း မင်းတို့လေယာဉ်လက်မှတ် မပြောနဲ့၊ ငါလည်း အေးဂျင့်ခ မရဘူးတဲ့၊ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လင်မယားလည်း ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကို နှစ်လစာရှိကွာနဲ့ ဆီဖိုးတွေ စိုက်ပေးထားရတာ၊ အခု ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ ဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ထရီနီဒတ်ရဲ့ Port of Spain မြို့လေးမှာ လေးယောက် သား သောင်တင်ကြရော။ လက်ထဲလည်း ငွေနဲ့တူတာဆိုလို့ အကြွေ တစ်စေ့တောင် မရှိကြဘူး။ ရတဲ့လစာကို အိမ်ကိုပဲ တစ်ခါတည်း လွှဲပေး တာကိုး။ သင်္ဘောပေါ် လစာမပေးဘူး။ ဆိုတော့ ရေသောက် ဗိုက်မှောက် အိပ်ပေါ့။

နောက်ရက်မနက်ကျတော့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသားက အခန်း ထဲထိ လာမေးတယ်။ မနေ့က ဘာစားကြလဲ၊ ဘာသောက်ကြလဲနဲ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း စားမှ မစားရတာ၊ မစားရဘူးဆိုတော့ သူ့မိန်းမကို ခေါ်ပြီး သူတို့ချင်း စကားပြောတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့စားဖို့အတွက် စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဘာကို အဓိက စားတာလဲ မေးတယ်။ တုံတုံပြောရရင် တည်းခိုခန်းက မရတဲ့အပြင် စားဖို့ပါ စီစဉ်ပေးတဲ့ အဲဒီလင်မယားရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ရတာပါ။ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ မိုင်ပေါင်း ထောင်ချီဝေးတဲ့ တောင်အမေရိကရဲ့ ကျွန်းနိုင်ငံလေးမှာ ဘာဆက်ဖြစ်မှာလဲ မတွေးရဲဘူး။

ပြဿနာကို ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်ကိုလည်း တိုင်တယ်။ သင်္ဘော သားတွေ အားထားရာ ITF ကိုလည်း တိုင်တယ်။ ဘယ်သူကမှ ထိထိ ရောက်ရောက် အရေးမယူနိုင်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီကလည်း တကယ့်မာဖီးယား အကြီးကြီး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တာ။ တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက ဂရိလိုင်းဆိုတာ သင်္ဘောသားလောကမှာ ဆရာတွေပဲ။ ခေါ်လိုင်းလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အီတလီကို ရောမ၊ ဂရိကို ခေါ်မလို့ ခေါ်တယ်လို့ မှတ်သားဖူး တယ်လေ။ အတိုကောက် ခေါ်လိုင်းပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသား ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ခေါ်တွေ ခေတ်မကောင်းတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ခေတ်ပျက်ထဲ တိုးဝင်လာခဲ့ရတာပေါ့။

သင်္ဘောပေါ် ရောက်တော့လည်း ပြဿနာပေါင်း သိန်းခြောက် သောင်းနဲ့။ လစာမရလို့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဆန္ဒပြရတာ အခါခါ။ ရေချို ကုန်နေလို့ ရေမချိုးရတာလည်း ဘယ်နှရက်မှန်းကို မသိဘူး။ ဒါနဲ့ စာချုပ် ပြည့်လို့ အိမ်ပြန်ပါတယ်။ ပြဿနာက ကုန်းပေါ်အထိ လိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောက ဆင်းလာကတည်းက ကုမ္ပဏီက အဆက်အသွယ်

လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အေးဂျင့်ကတော့ အားပေးပါတယ်။ “မင်းတို့ကို မင်းတို့ကုမ္ပဏီက Let go လုပ်လိုက်ပြီ” တဲ့၊ အေးရော။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လင်မယား ကောင်းမှုနဲ့ နေရေးစားရေး အဆင် ပြေပေမဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့တော့ အားမလျှော့ပါဘူး။ ဟိုအဖွဲ့အစည်းတိုင်း၊ ဒီ သက်ဆိုင်ရာတိုင်းနဲ့ ကြုံရာမရတဲ့အဆုံး ချက်စံကျောင်းရောက်သွားကြရော၊ ဒါလည်း ဟိုလင်မယား ကျေးဇူးပဲ။ အလုပ်မရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့ အားယားနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို Sunday school လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တာကနေ ပါသွားကြတာ။ ဟိုရောက်တော့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော်တို့အကြောင်းစုံကို မေးရင်း ဘုန်းကြီးက ကူညီပေးတာ။ အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်တွေက တော်တော်ဩဇာရှိတာကိုး။ အရင်က ရောက်ခဲ့ပြီးတဲ့ ရုံးတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးပါတော့ အရင်လို ဆက်ဆံရေး မဟုတ်တော့ ဘူး။ ဖြစ်အောင် ကူညီပါမယ် ဖြစ်ကုန်ရော။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီဘက်က ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး။ နောက်ဆုံး Interpol ပါလာမှ ဇယားငြိမ်းတော့တာ။

“ရိုက်ကြေးရော ကျေလား”

“ရိုက်ကြေးကတော့ ကျေပါတယ်ဗျာ၊ ရှစ်လတည်းနဲ့ ပြန်လာရ တော့ တစ်နှစ်မပြည့်ဘူးဆိုပြီး ဘယ်လိုင်းကမှ မခေါ်ကြဘူးလေ၊ ပြန် မတက်ရတာ ဆယ်လပြည့်ပြီဗျ၊ အခုမှ ဒီလိုင်းကို အသိတစ်ယောက်က ချိတ်ပေးလို့ရတာ”

အဲဒီလူက သူ့မှတ်ဆိတ်မွေး ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကို ပွတ်ရင်း စဉ်းစားသလို နံရံဆီ ငေးနေသေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ မေးရိုးက လေးထောင့်ကျကျ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း အကြည့်စူးစူးနဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့လူလို့ ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိတယ်။

“ညီလေးရေ၊ ဆေးလိပ်တစ်ပွဲ ထပ်ချကွာ”

စားပွဲထိုးလေးကို ဆေးလိပ်လှမ်းမှာတယ်။ ဆေးလိပ် ရောက်လာ တော့ တစ်လိပ်ကို ချက်ချင်းယူပြီး မီးညှိတယ်။ ပြီးမှ

“အခုရော ကိုဝင်းသော်က ဘယ်လောက်တောင်းတုန်း”

“ဆယ့်ကိုးသိန်း ပေးရတယ်ဗျ၊ နှစ်ဆယ်တောင်းတာလေ၊ နှစ်ဆယ် ပေးလိုက်တော့ တစ်သိန်း ပြန်ပေးတယ်၊ မုန့်ဖိုးတဲ့”

“ကျွတ်၊ ကျွတ်”

နာခေါင်းရော မျက်လုံးပါရှုံ့ပြီး ညည်းတယ်။

တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ

“များတယ်ကွာ၊ မင်းဟာက လူသစ်ကြေးပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ခေါ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“လစာကရော ဘယ်လောက်ပေးတုန်း”

“လေးရာ”

ကျွန်တော့်အဖြေတွေကို ကြားလိုက်တိုင်း သူ့မှာ အတော် စိတ်ပျက် သွားရပုံပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီလမ်းလျှောက်ဖို့ရွေးပြီး ကျောင်းတောင် ပြီးအောင် မတက်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ ပြန်လှည့်လည်း တခြားဘာလုပ်လုပ် အသစ်က ပြန်စရတော့မှာ။ ဒီတော့ လျှောက်လက်စလမ်းပဲ ဆက်လျှောက် ပေါ့။ ဒီတစ်ခေါက် ထပ်ရင်းလိုက်ပြီးရင်တော့ အဆင်ပြေပြီလို့ တွေးရတာပဲ။

“ငါနဲ့ စောစောတွေ့ရင် မင်း အေဘီနဲ့ လစာကိုးရာ၊ တစ်ထောင် ရအောင် လုပ်ပေးလို့ရတယ်၊ တွေ့တာ နောက်ကျတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော့်မှာ watchkeeping လက်မှတ် မရှိတာ”

Watchkeeping လက်မှတ်ရှိမှ အေဘီ (တက်မကိုင်) လုပ်လို့ ရတာလေ။ အဲ၊ လက်မှတ်အတူတော့ လုပ်လို့ရတာပေါ့။

“လက်မှတ်က အရေးမကြီးပါဘူးကွ၊ လုပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတာ”

“တခြားအလုပ်ကတော့ မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ သူများ လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်လည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကုန်တင်ကုန်ချ အတွေ့အကြုံပဲ မရှိတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ဘောတုန်းက ကုန်တစ်ခါမှ မတင်ခဲ့ရဘူးလေ”

ကျွန်တော် ပြောတာကို သူက ခေါင်းခါတယ်။ ပြီးတော့ ဝါးလက်စ ကွမ်းယာကို ထွေးပစ်ပြီး အသစ်တစ်ယာ ထပ်ထည့်တယ်။ လက်ကြားမှာ လည်း ဆေးလိပ်က တစ်ဖက်။ ကွမ်းကို အဆက်မပြတ်ဝါးပြီး ဆေးလိပ်က လည်း တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေတာ။ ကွမ်းနဲ့ဆေးလိပ်ကို အတူ တွဲသုံးတဲ့လူကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာပဲ။

“ကုန်တင်ကုန်ချက ဘာမှ မခက်ဘူး၊ အရာရှိပြောတဲ့ ဘား (valve) ဖွင့်ပေးရုံပဲ”

“ဟုတ်”

“သူများတွေတောင် လူသစ်ကို ဆီလောင်းနဲ့ ကိုးရာစားပြီး လိုက် မှာ၊ မင်းက တစ်ခေါက်စီးပြီးတာကို ဝလုံးနဲ့ လေးရာပဲရလို့ ငါနဲ့မြောနေ တာကွ”

“လူသစ်က ဘယ်သူတွေတုန်း”

“ဟိုမှာလေ”

သူက ဆိုင်အဝင်ဝက ဝိုင်းဆီ မေးဝေပြတယ်။ လှမ်းကြည့်မိတော့ ၀၀ပုပု အသားဖြူဖြူနဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။ အဲဒီလူက စက်နှစ် (second enginner) လို့ မနေ့ကတည်းက ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ။ အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။ ရေကြောင်းသိပ္ပံဆင်းတဲ့။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ သဘောကောင်းပုံ ရပါတယ်။ စက်နှစ်ဘေးမှာ ထိုင်နေကြတာက ကျွန်တော် နဲ့ ရွယ်တူလောက် ရှိမယ် ထင်ရတဲ့ လူသုံးယောက်။

“စက်နှစ်ဘေးက သုံးယောက်လားဗျ”

“အေး၊ အဲဒါ လူသစ်တွေ”

“ဪ”

သူ့ချိတ်နဲ့သူမို့ ရာထူး၊ လစာ ကွာသွားတာနေမှာပါ။ ဒီလောကမှာ ချိတ်ကလည်း လိုသေးတယ်။ အေးဂျင့်ရုံးခန်းတွေကို လူခံမရှိဘဲ ဝင်တိုး လို့ကတော့ ဖောင်ဖိုး ငါးရာ၊ တစ်ထောင်နဲ့ မိတ္တူဖိုး ကုန်တာပဲ အဖတ် တင်မှာ။ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ဖောင်တင်ထားခဲ့ပဲ၊ လူခံရှိပြီး အဲဒီလူခံက ဒါ ကျွန်တော့်တူပါ၊ ကျွန်တော့်ညီပါ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ မောင်နှစ်ဝမ်းကွဲပါ ဆိုပြီး လိုက်အပ်ပေးမှ ခေါ်တာ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ထီးဖြူ ဖိနပ်ပါး မိတ္တူဖိုးကုန်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် အိမ်ပြန်ရုံပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ သက်သာ တာက ရွာကနေ ပညာချွန်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးလေး ဘုန်းကြီးရှိနေလို့ ခံသာတာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းပြီး ဟင်းပေါင်း တန်ခိုးနဲ့ မြို့ထဲက သဘောသားတွေ စားကျက်ချရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေ လှည့်ထိုင်ပြီး ဟိုလိုင်းက လူလိုနေတာဆို ထပြေးလိုက်ရ၊ ဒီလိုင်းက လူခေါ်နေတာဆို ထပြေးလိုက်ရနဲ့ ဆယ်လကြာပြီ။ ဟိုတလောကမှ ဘုန်းကြီး ဒကာတစ်ယောက် လမ်းညွှန်လို့ အခုအေးဂျင့်နဲ့ ချိတ်မိတာ။

“ဟေး၊ ဘော်ဒါကြီးတို့ ခေါ်နေပြီ၊ ခေါ်နေပြီ”

ဆိုင်ပေါက်ဝကနေ လူမည်းမည်းဝဝကြီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး ဆိုင်ထဲကို လှမ်းအော်တယ်။ အတူသွားမယ့် ဘိုစင်လို့ မနေ့ ကတည်းက သိခဲ့ပြီးပါပြီ။ အေးဂျင့်က သူ ခေါ်လိုက်မယ်၊ အောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ စောင့်နေပါဆိုလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အချိန် ဖြုန်းနေကြတာပါ။ အခု ဘိုစင်က လာပြောလို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး အေးဂျင့်ရုံးခန်းရှိရာ လေးလွှာကို တက်ခဲ့ကြတယ်။ အတူသွားမယ့်သူတွေ

တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ

အကုန်လုံးပေါ့။ လူစုံတက်စုံလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ကုန်းပတ်က Chief officer ကနေ ဟိုးအောက်ခြေက ဝလုံးအထိ၊ စက်ခန်းက Second engineer ကနေ ဆီလောင်းလို့ခေါ်တဲ့ Oiler အထိ။ ကပ္ပတိန်နဲ့ စက်ချုပ်လို့ခေါ်တဲ့ Chief engineer ပဲ မပါတာ။ ပြောရရင် mini တစ်ခိုင်းလုံးရွှေပေါ့။ တစ်စီးလုံး မြန်မာတွေချည်းပဲဆိုရင် တစ်ခိုင်းလုံးရွှေလို့ ခေါ်တယ်။ အခုကတော့ mini တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ။ ကိုယ့်လူမျိုးချည်းပဲဆိုတော့ မသိတာ၊ နားမလည်တာ သင်ခိုင်း၊ ပြခိုင်းလို့ ရတယ်လေ။ အလုပ်ထဲမှာလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောစရာ မလိုဘူး။ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း စာချုပ်ပြည့်ဖို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်မှ အဆင်မပြေရင် ရွာက နွားညိုကြီးတစ်ရှဉ်းက စောင့်နေပြီတဲ့။ လက်သုံးစကားပဲ ပြန်သုံးရမှာပဲ။ ကြိုးစားရဲ့သားနဲ့မှ ဖြစ်မလာတာ မတတ်နိုင်ဘူးလေနော့။

[၂]

လေဆိပ်ကို မနက်ငါးနာရီအရောက် သွားရတယ်။ လေယာဉ်က ခြောက်နာရီတဲ့။ မလေးရှား၊ ကွာလာလမ်ပူကို သွားရမှာ။ သင်္ဘောက အသစ်တဲ့။ ရေချထားတာ မကြာသေးဘူးတဲ့။ လက်ရှိသင်္ဘောပေါ်မှာ မလေးရှားလူမျိုးတွေ ရှိနေတာ။ သူတို့ဆီကနေ လက်လွှဲယူရမှာပေါ့။

လေဆိပ်ထဲရောက်တော့ အတူသွားကြမယ့်လူတွေ အတော်များများ ရောက်နေကြပြီ။ လိုက်ပို့ကြတဲ့ မိသားစုနဲ့အတူ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုနဲ့ အလွမ်းသယ်နေကြတယ်။ ဟိုနေ့ကလူလည်းသူ့မိသားစုနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြောနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ လက်လှမ်းပြတယ်။ သူ့အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ရှိရာကို လှည့်ကြည့်တယ်။ အနားရောက်မှ သတိထားမိတာ သူ့အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့။ လေး၊ ငါးနှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်က အဲဒီလူလက်ကို ဆွဲထားတယ်။

“ဒါ ဝလုံးလေ၊ ကိုယ်နဲ့ အတူသွားရမှာ”

သူက မိတ်ဆက်ပေးတော့ သူ့မိန်းမက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ရတာပေါ့။

“လူတွေ စုံနေကြပြီနော် အစ်ကို”

“အေးကွ၊ check in ဝင်ဖို့ကတော့ စောပါသေးတယ်”

လေဆိပ်ထဲ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူတို့အနားမှာပဲ ရပ်နေလိုက်တယ်။

“ငါ့မောင်ရေ၊ နင့်အစ်ကိုကို ဂရုစိုက်နော်”

“ဗျာ၊ အစ်မ”

“နင့်အစ်ကိုကို ဂရုစိုက်လို့ ပြောတာ”

အဲဒီလူရဲ့ မိန်းမက သဘောကောင်းတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြီး သူ့ယောက်ျားကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူ ပြုံးပုံက မချိုမချင်နဲ့။

“အစ်မကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်က အငယ်ပဲ၊ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ရမှာလေဗျာ”

“အမလေး၊ နင်က ဂရုစိုက်ရမှာ၊ နင့်အစ်ကိုအကြောင်း မသိသေးလို့၊ တအားဆိုးတာ သူက”

“မင်းကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဟိုလူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငေါက်သလိုလို ပြောပေမဲ့ သူ့မိန်းမကတော့ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသေးတယ်။

“အသောက်အစားလည်း လျှော့နော်၊ အသက်က ကြီးလာပြီ၊ အလုပ်လည်း ဂရုစိုက်လုပ်ကြ၊ ကြားလား”

“ဟုတ်၊ အစ်မ”

နှစ်ယောက်စလုံးကို ရည်ရွယ်ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ရတယ်။ သူကတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား ဘာလားပဲ။ သူ့သမီးလေးနဲ့ စကားပြောနေတယ်။

“သူများတွေ ဝင်ကုန်ကြပြီ”

ဟုတ်တယ်၊ အတူတူသွားမယ့် လူတချို့ အထုပ်တွေဆွဲပြီး check in လုပ်ဖို့ တန်းစီနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ဆွဲပြီး check in လုပ်ဖို့ ပြင်ရတယ်။ check in ဝင်ခါနီးမှ သူ့မိန်းမကို တိုးတိုးလေး လှည့်မှာတယ်။

“မွေးခါနီးရင် အမေအိမ် သွားနေနော်၊ သေချာဂရုစိုက်၊ ကြားလား”

အစ်မက ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။ မျက်ရည်စတချို့က မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ဝေ့သီလာကြပြီ။ ဒါကို မျက်တောင်ပုတ်ရင်း ကြိုးစားဖျောက်နေ

တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ

တယ်။ လှိုက်ခနဲ နှင့်ဝင်လာတဲ့ရင်ကို သတိထားမိတယ်။ ဘေးက ကျွန်တော် တောင် ခံစားရတာ တစ်မျိုးကြီး ဆိုတော့ ကာယကံရှင်တွေဆိုရင် ဘယ်လို နေမလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်လေ။

“မင်းပဲ အေးတယ်ကွာ၊ လိုက်ပို့မယ့်လူမရှိတော့ နောက်ဆံမတင်း ရဘူး”

သူပြောမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရတယ်။ ဟုတ်ပေသားပါလား ပေါ့။

“အမေက ကားမစီးနိုင်ဘူး အစ်ကိုရ၊ ကားစီးရင် မူးတာက ဒေါင်ချာ ကိုစိုင်းလို့၊ အဲဒါကြောင့် လိုက်ပို့ဖို့ မခေါ်တော့တာ၊ လိုက်ပို့လည်း ဘာထူး မှာလဲဗျာ၊ လက်ပြန်ဆက်ရုံ ခဏလေးပဲဟာ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် ဂရုစိုက် လျှောက်ရတာပဲ”

အထုပ်အပိုးတွေကို ကီလိုချိန်ဖို့၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြတ်ဖို့ တန်းစီ ရတယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ်ရတော့ စက်လှေကားနဲ့ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ ကြတယ်။ ဆယ့်ကိုးယောက်အဖွဲ့ကြီးက တစ်ခရီးတည်း သွားကြမယ့် တခြားလူတွေကြား ထင်းခနဲ သတိထားမိနေကြတယ် ထင်တယ်။ လူတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြတာ။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းက safety shoe ကြီး စီးလာတာလား”

အဲဒီလူက ကျွန်တော် စီးလာတဲ့ဖိနပ်ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ရိုက်ကြေးသိန်းနှစ်ဆယ်ပေးဖို့ အမေ့ဆီ ငွေလှမ်းမှာတုန်းက သိန်းနှစ်ဆယ်ကွက်တိပဲ မှာလိုက်မိတာ။ အပိုမှာမိတော့ လက်ထဲ တစ်ပြားမှကို မကျန်တော့ဘူး။ အေးရှင့်ကိုဝင်းသော် က သနားလို့လား မသိပါဘူး၊ ပြန်ပေးတဲ့ တစ်သိန်းလေးနဲ့ လိုတဲ့အစား အသောက်၊ ဆေးဝါးနဲ့၊ ဂျင်းဘောင်းဘီလေးတစ်ထည် ဝယ်လိုက်တာ ကုန်ရော၊ ဖိနပ်ဝယ်တဲ့ဆီ မရောက်တော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပဲ သင်္ဘောပေါ် ရောက်ရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ ပေးထားတဲ့ safety shoe ကို ထုတ်စီးရတော့ တာ။

“ဟီး၊ ငွေကုန်သွားလို့ဗျ”

ရယ်ကျဲကျဲ ပြောနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မသက်သာသလိုကြည့် ပြီး ပြုံးနေသေးသည်။ ပြီးမှ

“မင်းက တကယ့်ကောင်ပဲ၊ မရှိတော့တာ ငါ့ပြောပေါ့ကွာ၊ ဖိနပ်

ဖိုးတော့ ငါ ထုတ်ချေးလို့ ရပါတယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ဒါနဲ့လည်း အဆင်ပြေတာပဲ၊ ပိုတောင် safety ဖြစ်သေးတယ်၊ ဟီး”

“အေးပါကွာ”

စကားစဖြစ်ပြီး ဟိုဒီငေးနေလိုက်သည်။ အရွယ်စုံ၊ လူစုံတွေကြားထဲ မျက်လုံးကစားရင်း ဪ၊ သူတို့များ တောက်ပြောင်နေလိုက်ကြတာ လို့လည်း တွေးမိသေးတယ်။ အကြောင်းမျိုးစုံ၊ ကိစ္စမျိုးစုံနဲ့ ပြည်ပကို ထွက်ကြရမယ့်လူတွေ၊ ဒီလူတွေထဲမှာ အများစုက အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားကြမယ့် လူတွေလို့ သုံးသပ်မိတယ်။ အလည်အပတ်နဲ့ အပန်းဖြေရီးထွက်မယ့်လူ ဘယ်နှယောက်ပါမလဲ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကတော့ ထိမထင်တဲ့ ဟန်နဲ့ အတော့်ကို စမတ်ကျတာပဲ။ အသက်ငါးဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်ရပြီး အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့။ နေကာမျက်မှန် အမည်းအဝိုင်းကြီးကြီးကို စေ့နေအောင် တပ်ထားပြီး လက်ကိုပိုက် ခါးကိုဆန့် ထိုင်နေတာများ မင်းသမီး စိုးမြတ်သူဇာ ကျနေရော။ အနက်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားတဲ့အပြင် ဇာပဝါခြုံထည်ကို အကျအန ခြုံထားသေးတယ်။ ဆံထုံးကိုလည်း ထုံးထားတာ မိုးပေါ်ပျံတက်တော့မယ့်ပုံနဲ့။

“ဟေ့ကောင်၊ စွတ်ငေးမနေနဲ့၊ မင်းအမေ အရွယ်ကြီးဟ”

“အာ၊ အဲဒီလိုစိတ်နဲ့ ငေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော် ငေးနေတာ ဘယ်လောက်တောင် ရုပ်ပျက်သွားသလဲတော့ မသိဘူး။ ဘေးကနေ ဝင်သတိပေးမှ ရှက်ရမ်းရမ်းရတယ်။

“တော်တော့်ကို စမတ်ကျလို့ ငေးမိတာပါဗျာ”

ကျွန်တော့်အဖြေကို သူကလည်း ထောက်ခံတယ်။

“လုပ်ငန်းရှင်နေမှာကွ၊ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ဆွဲပြားက စိန်ကြီးတွေလား၊ ဈေးမနည်းလောက်ဘူး”

သူကလည်း ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငေးနေတာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် သတိမထားမိတဲ့ လည်ပင်းက စိန်ကိုပါ မြင်ပြီးပြီ။ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မှ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်နေတာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူ တော်တော်များများရဲ့ မျက်လုံးတွေကပါ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးဆီ မကြာမကြာ ပျံဝဲနေကြတာ။

ခဏနေတော့ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတွေ ရောက်လာကြပြီ။ ဂိတ်ဖွင့်

တစ်ခိုင်လုံးရွှေ

တော့မယ်။ ကိုယ့်အစုနဲ့ကိုယ် ထိုင်နေကြတဲ့ ခရီးသည်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကျောပိုးအိတ် ပြင်လွယ်တဲ့လူကလွယ်၊ အပေါ့အပါး သွားဖို့ပြင်တဲ့လူက ပြင်နဲ့။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးထသလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ လေယာဉ်စီးရတော့မယ်၊ သင်္ဘောတက်ရတော့ မယ်လေ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာတော့ ပတ်စ်ပို့နဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် ကို အသင့်ကိုင်ထားတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မတက်ခင် ဂိတ်ဝမှာ ပတ်စ်ပို့နဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် ပြရသေးတာလေ။ ဂိတ်ဖွင့်တော့ လူတွေလည်း တန်းစီ ပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ ပြင်ကြပြီ။ ပတ်စ်ပို့နဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် ကိုင်ထားတဲ့လက်က ချွေးစေးတွေ ထွက်လာတာ သတိထားမိတယ်။ တခြား ဘာကိုမှ မသိတော့ဘူး။ ခြေလှမ်းတွေကတော့ အများနည်းတူ လေယာဉ်ဆီ တရွေ့ရွေ့နဲ့။ သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော့်အတွက် ဒုတိယအိမ်ဖြစ်လာမယ့် MTCHARMLU 1 သင်္ဘောဆီ ရောက်တော့မယ်လေ။ စိတ်ထဲမှာ အလုပ်၊ အလုပ်၊ အလုပ်လို့ အမြဲမပြတ် သတိပေးမိတယ်။ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ အရာရှိ ဘာခိုင်းခိုင်း မညည်းမည။ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဒီတစ်ခေါက် အဆင် မပြေလို့ကတော့။ ရိုက်ကြေးပေးဖို့ ရှိတဲ့လယ်လေးတစ်စကကို အပြတ်ရောင်း ပေးထားရတဲ့ အမေ့မျက်နှာကို မြင်လာတယ်။ စိတ်ထဲကနေပဲ လက်စုံမိုး ဦးချ ကန်တော့လိုက်တယ်။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပေးပါ အမေ။

[၃]

ကွာလာလမ်ပူ လေဆိပ်ရောက်တော့ ဒေသစံတော်ချိန် ကိုးနာရီ ထိုးပြီ။ ဆိုက်ရောက်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ နာမည်ဆိုင်းဘုတ်ကိုင်ပြီး ကြိုနေတဲ့လူနောက် လိုက်ခဲ့ကြတယ်။

ဆယ့်ကိုးယောက် အဖွဲ့ကြီးကို သင်္ဘောဆီ လိုက်ပို့မယ့်ကားက ပေါင်မုန့်ကားတစ်စီးတည်း။ ကုန်းချုပ်က လာခေါ်တဲ့အေးဂျင့်နဲ့ စကား အချေအတင် ပြောနေတယ်။ ကားတစ်စီးတည်းနဲ့ မလောက်ကြောင်း၊

နောက်တစ်စီး ထပ်စီစဉ်ပေးဖို့ အကြောင်းတွေပါ။ အတော်ကြာမှ နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်ကားတစ်စီး ရောက်လာတယ်။ ကားနှစ်စီးကို လူခွဲ တက်လိုက်တော့ အရာရှိတွေနဲ့ ချက်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ထမင်းချက်၊ လင်ပန်း လို့ ခေါ်တဲ့ စားပွဲထိုးတို့က တစ်စီး၊ ဆီလောင်းတွေနဲ့ အေဘီတွေ၊ ဘိုစင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က တစ်စီး ဖြစ်သွားတယ်။

“ခြောက်နာရီလောက် သွားရဦးမှာတဲ့ဗျာ”

ကားရှေ့ခန်းမှာထိုင်တဲ့ ကိုကျော်သက်က ကားသမားကိုမေးပြီး နောက်လှည့်ပြောတယ်။ ကိုကျော်သက် ဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် အတူထိုင်တဲ့လူ။

“ခေါ်တဲ့ဆီ လိုက်ရမှာပေါ့ ဘော်ဒါကြီးရာ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ကိုသွားမှာ တဲ့လဲ”

အသံအောအောကြီးက ကျွန်တော့်ဘေးကနေ ဟိန်းထွက်လာတာ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်တောင်သွားတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ လူမည်းမည်း ၀၀ကြီး။ ဘိုစင်ဆိုတာ ဒီလူကြီးပေါ့။ နာမည်က ကိုရာဂျူးတဲ့။

“ဟေ့၊ ဘော်ဒါကြီး ဘယ်ကိုသွားမှာတဲ့လဲ”

“ပါဆီကူရန်းတဲ့ ဘိုစင်ကြီးရေ၊ တိုးတိုးမေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြားပါတယ်”

ကိုကျော်သက်ပြောမှ ဘိုစင်စကားပြောတာကို သတိထားမိတယ်။ ဟုတ်သား၊ ကားရှေ့ခန်း၊ နောက်ခန်းကို အော်ပြောနေတာ။

“ဘော်ဒါကြီး ကြားပေမဲ့ ကျွန်တော် မကြားဘူး ဘော်ဒါကြီး၊ အဲဒါကြောင့်မို့ အော်ပြောနေတာ၊ ဆောရီးဗျာ”

ဘိုစင်စကားကြောင့် အတော်များများ ပြုံးမိသွားကြတယ်။ ဒီလူကြီး က တစ်မျိုးပဲ။ အသက်ကလည်း ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ ဟိန္ဒူဘာသာ ဝင်လို့ မပြောဘဲ သိရလောက်အောင် လက်ကောက်ဝတ်မှာရော လည်ပင်း တွေမှာပါ အဆောင်တွေ၊ လက်ဖွဲ့တွေက တစ်ထပ်ကြီးပဲ။ နိုင်ငံခြား ထွက်လာ တာပေမဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာကို မမေ့ဘူး။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားကြီးက ပါးပြင် အပြည့်။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး စကားပြောရင်လည်း ဘော်ဒါကြီးပဲ သုံးတယ်။

“ဘိုစင်ကြီး၊ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

ကိုကျော်သက်က မေးတော့ ရယ်နေသေးတယ်။

တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ

“မှတ်ပုံတင်ထဲကအသက် သိချင်လား၊ ဇာတာထဲက အသက် သိချင်လား ဘော်ဒါကြီး”

“အမှန်အတိုင်း သိချင်တာပါဗျ”

ဘိုစင်နဲ့ ကိုကျော်သက်စကားကို ကျန်တဲ့လူတွေ ပြုံးစိစိနဲ့ နားထောင်နေကြတယ်။

“မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ လေးဆယ့်သုံး ဘော်ဒါကြီး၊ ဇာတာထဲမှာ ငါးဆယ့်ရှစ်ပါ”

“ဟာ၊ ဘိုစင်ကြီးအသက်က အတော်ခွာထားတာပဲ၊ ရုံးက ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ရုံးကလုပ်ပေးတာ ဘော်ဒါကြီး၊ ကျွန်တော် သင်္ဘောနားနေတာ ကြာပြီ၊ အခုက သားအငယ်ကောင်ကို သင်္ဘောတင်ပေးဖို့ ရိုက်ကြေး ထွက်ရှာတာ၊ ကိုဝင်းသော် အေးဂျင့်မဖြစ်ခင် လူသစ်ဘဝတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတွဲစီးဖူးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီကတည်းက ဘိုစင်ပဲ”

ဪ၊ သူ့အခက်အခဲနဲ့ သူ့လို တွေးမိတယ်။ ကိုဝင်းသော် လူသစ်ဘဝတုန်းက ဘိုစင်နဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ သူ အေးဂျင့်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ ဘိုစင်ကို အသက်ကြီးပေမဲ့ သင်္ဘောပြန်တင်ပေးပြီး စောင့်ရှောက်တဲ့သဘောလို နားလည်လိုက်တယ်။ ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပေမဲ့ သားသမီးတာဝန် မငြိမ်းသေးတဲ့လူကြီး၊ နှစ်အတော်ကြာ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ရင်ခွင်ကို သားသမီးသံယောဇဉ်ကြောင့် တစ်ခါပြန်နမ်းရတာ။ ဒီအနမ်း ချုံလား၊ ခါးလား ဒီလူကြီး သိနိုင်မယ်။

“သားအကြီးကောင်က အိမ်ထောင်ခွဲသွားပြီလေ၊ အငယ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ အကြီးကောင်လည်း အေဘီနဲ့ လိုက်နေတာဗျ၊ အငယ်ကောင်ကတော့ စက်ခန်းက လိုက်ချင်တာပြောလို့ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ဒေါက်ထဲထည့်ထားတာ၊ ရှေ့နှစ်ဆိုရင် ဒေါက်ဆင်းပြီလေ၊ သူ ဒေါက်ဆင်းအပြီး တစ်ခါတည်း လိုင်းရှာတင်ပေးဖို့ ရိုက်ကြေးကြိုရှာထားရတာ ဘော်ဒါကြီး”

ဘိုစင်ကြီးက ထပ်မေးစရာ မကျန်လောက်အောင် ပြောပြသွားတယ်။ ကိုကျော်သက်လည်း အသံတိတ်သွားပြီ။ ဆီလောင်းသုံးယောက်ဆိုရင် အခုထိ ဘာအသံမှ မထွက်ဘူး။ ပြောစရာရှိရင် သူတို့ချင်း ကြားရုံလောက်အသံနဲ့ တိုးတိုး ပြောကြတယ်။ ကျန်တဲ့အေဘီနှစ်ယောက်ကတော့

ကားပေါ်တက်လာကတည်းက အိပ်လိုက်လာကြတာ။ အဘီတစ်ယောက်က ပုပုဝဝ အသက်ကြီးကြီး၊ ဦးသိန်းကျော်တဲ့၊ ဘိုစဉ်အသက်ထက် ငယ်လှ ငါးနှစ်ပေါ့။ နောက်အဘီတစ်ယောက်ကတော့ လူငယ်ပဲ။ ကိုနိုင်ဇော်တဲ့။ အသက်သုံးဆယ်ပတ်လည်လောက် ရှိမယ် ခန့်မှန်းရတယ်။ ဆီလောင်း သုံးယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူတွေ။ နှစ်ဆယ့်နှစ်၊ နှစ်ဆယ့်သုံး ပေါ့။

ကားထဲက အာရုံဟာ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားနေတဲ့ အပြင်က အရိပ်တွေကြောင့် ကားအပြင်ကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဒီတော့မှ မလေးရှား၊ ကွာလာလမ်ပူရဲ့ လမ်းမတွေကို သတိထားမိတယ်။ ကျယ်ပြန့်သပ်ရပ်လှတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ် ကားရောင်စုံ ပြေးလွှားနေတယ်။ ငါးမိနစ်ခြား တစ်ခါလောက် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို စာလုံး ပေါင်းပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်အသံထွက် မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာလို၊ ထိုင်းလို ကိုယ်ပိုင် အက္ခရာ မရှိဘူးထင်ပျံ့။ တွေ့မိသလောက် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ရသလောက် လိုက်ဖတ်ကြည့်နေမိတယ်။ ဘာရေးထားမှန်းတော့ မသိဘူး ပေါ့လေ။

ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ ကားခဏ နားတယ်။ အဝေးပြေး လမ်းမပေါ်က စားသောက်ဆိုင် သေးသေးလေးမှာပါ။ အေးဂျင့်ဝယ်ပေးတဲ့ ဟမ်ဘာဂါနဲ့ ကိုကာကိုလာလေး သောက်ရင်း ဗိုက်ဖြည့်ပေါ့။ အပေါ့အပါး သွားပြီး ခရီးဆက်လာတော့ ဗိုက်လေးပြီး အိပ်ချင်လာတယ်။ ဘေးဘီ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ခေါင်းတထောင်ထောင် ကျန်တော့တာ။ ကပ်ရပ်ထိုင်နေတဲ့ ဘိုစဉ်ဆို ဇက်ကျိုးပြီး ဟောက်တောင် နေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်မှီဆီမှီပြီး ခပ်လျှော့လျှော့ လျှော့ထိုင်လိုက်တယ်။ နောက်မှီနဲ့ ခေါင်းနဲ့အထိ မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းမှိတ်၊ အာရုံကို ခဏ သိပ်ထားလိုက်တယ်။ ကားရပ်တဲ့အချိန် ပြန်နိုးပေါ့လေ။

ညနေ ငါးနာရီကျော်လောက်မှာ ကားက ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်သွားတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေ အပြည့်နဲ့ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်သွားတယ်။ ကားတွေ၊ လူတွေဆိုတာလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့။ ကားတွေ၊ လူတွေ ပြည့်နေပေမဲ့ အမှိုက်တစ်စ မရှိဘူး။ အင်္ဂတေပြားဖြူဖြူ လေးထောင့်အကွက်လေးတွေကို တစ်ခြံလုံးအပြည့် ခင်းထားလို့ မြင်ရတာ ရင်ထဲအေးနေရော။ ဆိုင်အများစု ဟာ သစ်သားအမိုး မြင့်မြင့်လေးတွေနဲ့။ ထိုင်းရိုးရာအိမ်လိုလို ဘာလိုလို။ ပြောမယ့်သာပြောရတာ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံတွေမို့ ယဉ်ကျေးမှုက သိပ်မကွာပါဘူး။

“အထုပ်တွေချတဲ့ဟ၊ ရောက်ပြီ”

ကိုကျော်သက်က ကားရှေ့ခန်းကနေ နောက်လှည့်ပြောရင်း တံခါး ဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားတယ်။ အရာရှိတွေ လိုက်လာတဲ့ကားကတော့ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး။ အထုပ်အပိုးတွေ စုပုံထားပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ အကျအနာ ထိုင်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကားပေါ်က ဆင်းရတာပေါ့။ ခြောက်နာရီ လောက် ကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာရတော့ လူတွေက နုံးချနေပြီ။ ကားနောက် ခန်းမှာ ထည့်ထားတဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာတွေကိုယူပြီး အခြေအနေ ကြည့်ရတယ်။ အေးပျင့်က အရာရှိတွေ ထိုင်နေတဲ့ဆိုင်ထဲခေါ်လို့ တန်းစီ လိုက်ခဲ့တော့ စားပွဲထိုးလေးတွေက စတီးလင်ပန်းလေးတွေထဲ ထမင်း၊ ဟင်းတွေပုံပြီး တစ်ယောက် တစ်ပွဲ လာပေးတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်သား၊ အာလူးနဲ့ ပဲ ရောချက်ထားတဲ့ ပဲဟင်း၊ ကြက်သွန်ချဉ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အချဉ်လေးလည်း ပါတယ်။ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ငုံ့တွယ်လိုက်ကြတာ စကားမေးတောင် မရလိုက်ဘူး။

“ကြက်သားကလည်း ပေါ့လိုက်တာ ဘော်ဒါကြီးရာ”

ဘိုစင်ကြီးဆီက အသံစထွက်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ ပန်းကန်ထဲ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

“ပေါ့လို့ ပန်းကန်ချန်ထားတာ၊ မဟုတ်ရင် ပန်းကန်ပါ ဝါးမှာလား ဘိုစင်ကြီး”

ဦးသိန်းကျော်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့စတော့ ဘိုစင်ကြီးက မလုံမလဲ

လိုက်ရယ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်တာ အရသာကို ဖမ်းမကြည့်လိုက်ဘူး။

စားသောက်ပြီး ခဏနေတော့ အေးဂျင့်က လာခေါ်တယ်။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဆိုင်တွေကြားက လမ်းလေးကနေ အနောက်ဘက် ထွက်လိုက်တော့ ရေပြင်ကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ရေပြင်မြင့်တော့ ကျွန်တော့်သင်္ဘောဆီ ရောက်ပြီထင်ပြီး ရှာကြည့်ပေမဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးမှ မရှိဘူး။ ဇိမ်ခံရွက်လှေတွေ ကျောက်ချရပ်နားထားတာပဲ ရှိတယ်။ ရေပြင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ကျွန်းစုတွေ။ ကျွန်းစုတွေပေါ်မှာ မီးရောင်တလက်လက်နဲ့ တိုက်တွေ၊ အိမ်တွေ။ နက်ပြာရောင် ရေပြင်ပေါ်မှာ မီးရောင်တချို့လင်းလာကြပြီ။ နေလုံးကတော့ ဘယ်ကျွန်းကြား တိုးဝင်သွားပြီလဲ မသိ။ တိမ်မျှင်စ တစ်အုပ်တလေပဲ ဝတ်ရုံဖြူ ခြုံလွှမ်းလို့ လမ်းသလားနေကြတယ်။

“Tugboat နဲ့ သွားရမှာတဲ့၊ သင်္ဘောက အပြင်မှာ ကျောက်ချထားတာတဲ့ဗျာ”

အေးဂျင့်နဲ့ စကားပြောရင်း ရှေ့ဆုံးက သွားနေတဲ့ ကုန်းချုပ်ဆီက အသံပါ။ ဪ၊ သွားဆိုတော့လည်း သွားပေါ့လေ။ မြန်မာပြည်ကနေတောင် ထွက်လာကြပြီးပြီပဲ။ ခရီးအဆုံးရောက်ဖို့ အဓိက။ ဘယ်အထိ သွားရမှာလဲ သွား။ ကုန်းမြေဆုံးရင် ရေပြင်တွေမှာပဲ။ ရေပြင်လွန်ရင် ကုန်းမြေတွေမှာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ သစ်သားတံတားလေးပေါ် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သစ်သားတံတားလေးဘေးမှာ ကမ်းကပ်ထားတဲ့ Tugboat လို့ခေါ်တဲ့ တွန်းသင်္ဘောတစ်စီး။ သင်္ဘောကြီးတွေ ကမ်းကပ်၊ ကမ်းခွာလုပ်ရင် ဘေးကနေ ကူပေးတဲ့ သင်္ဘောအမျိုးအစားပါ။ တစ်ခါတလေ သင်္ဘောကြီးတွေဆီကို ရိက္ခာပို့တာ၊ spare ပစ္စည်းပို့တာမျိုးတွေလည်း လုပ်တယ်။ အလျား မီတာငါးဆယ်နဲ့ အနံဆယ်မီတာ သာသာလောက်ရှိမယ့် သင်္ဘောအသေးလေးပါ။

သစ်သားတံတားလေးမှာ ကမ်းကပ်ထားတဲ့ Tugboat ပေါ် အထုပ်ဆွဲတက်ခဲ့ကြတယ်။ မကြာပါဘူး၊ ကမ်းခွာလာရော။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောရှိရာဆီ ပို့ပေးမယ့် ကူးတို့လှေပေါ့လေ။ ဒီဆိပ်ကမ်းကနေ ငါးနာရီလောက် ဆင်းသွားရဦးမယ်ဆိုပဲ။ သွားပေါ့၊ သွား သွား။

ကျွန်းစုတွေကြားက ထွက်လာခဲ့တော့ ဆားနဲ့သင်းတဲ့လေကို စရှူရပြီ။ ဆိပ်ကမ်းတွေဆီက မီးရောင်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းဝေး။ Tugboat ရဲ့ အမြီးအပိုင်း အထုပ်အပိုးတွေကြားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဘေးဘယ်ညာက ပင်လယ်ကို ငေးလိုက်လာမိတယ်။ လေတဟူးဟူး တိုးနေတဲ့ကြား တခြားလူတွေရဲ့ စကားသံ လွင့်ပျံ့လာပေမဲ့ စိတ်က ရင့်ကျက်ခြင်းအပြည့်နဲ့ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ပင်လယ်ကဝေဆီကနေ ရှောင်လွှဲမရဘူး။

လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေကနေ လှိုင်းအငယ်စားလေးတွေအဖြစ် တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာကြတာကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား။

မလ္လကာရေလက်ကြားထဲက ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်လို့ ရေကြောင်းသွားလာရေး အတော်ကို စည်တဲ့နေရာလို့ သိလိုက်တယ်။ VLCC လို့ခေါ်တဲ့ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ရေနံတင်သင်္ဘောကြီးတွေ တချို့ ကျောက်ချ၊ တချို့ ကမ်းကပ်ဖို့ပြင်ကြ။ ကွန်တိန်နာပုံးကြီးတွေ ထောင်ချီတင်ထားတဲ့ ကွန်တိန်နာ သင်္ဘောကြီးတွေဆိုရင် သင်္ဘောဘေး နံရံမှာ မီးတန်းကြီးနဲ့ လှနေရော။ သင်္ဘောအရွယ်စုံ ဆိုဒ်ဖုံ ဥဒဟို သွားနေတဲ့ကြား ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ Tugboat မျိုးနဲ့ သဲတင်လာတဲ့ barge ကြီးတွေကို ဆွဲလာတာလည်း တွေ့ရတယ်။

“ဒီနေရာမှာ အဓိက ဒုက္ခပေးတာ ဒီကောင်တွေပေါ့၊ နောက်က barge ကို ဆွဲလာရတော့ တခြားသင်္ဘောတွေလို အကွေ့အပြုံ မလွယ်ဘူး၊ ဆိုတော့ သင်္ဘောကြီးကပဲ ရှောင်ပေးရတာ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ဘယ်ညာမှာ တခြားသင်္ဘောတွေနဲ့ အပြိုင်မောင်းနေပါတယ်ဆိုမှ သူတို့က ကန့်လန့်ခံနေရင် သေရော”

ကုန်းချုပ်က ပြောပေမဲ့ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မရှိဘူး ထင်ရတယ်။ အကုန်လုံး ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ငြိမ်နေကြတာ။

“ငါးဖမ်းလှေလေးတွေလည်း ရှိတယ်နော် ဆရာ”

ကုန်းသုံး (3rd officer) က ကုန်းချုပ်စကားကို ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

“အဲဒီကောင်တွေ ပိုဆိုးတယ်၊ မလစ်ရင် ငါးဖမ်းလှေ၊ လစ်ရင်

မေးပြန်သွားရော၊ မလ္လာကာမှာ ဆိုးနေတာ ဒီကောင်တွေ”

ကုန်းပတ်အရာရှိနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို နားထောင်နေတဲ့သူဆိုလို့ သူပဲ ရှိတာ။ ဘိုစင်ကြီးနဲ့ အေဘီသုံးယောက်က အဝတ်အစား သေတ္တာကိုတွေကို မှီပြီး အိပ်နေကြပြီ။ ကုန်းနှစ် (2nd officer) ကတော့ mp3 လေးဖွင့် နားကြပ်တပ်ပြီး တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ပြီးလိုက်လာတာ။

စက်ခန်းက ဆရာတွေကတော့ တော်တော် စည်းလုံးတယ် ပြောရမယ်။ စက်နှစ်၊ စက်သုံးနဲ့ စက်လေးတို့က ကျောင်းအတူတကွခွဲကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။ အခုသင်္ဘောမှာ သုံးယောက်စလုံး အတူပြန်ဆုံပြီး အတူ တက်လာကြတာ။ ဆီလောင်းသုံးယောက်ကလည်း စက်နှစ်နဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေဆိုတော့ သူတို့ကြား တော်ရုံလေ မတိုးလောက်ဘူး။ အခုလည်း သူတို့အုပ်စုနဲ့သူတို့ထိုင်ပြီး တဝါးဝါးတဟားဟား ပွဲကျနေလေရဲ့။ အကုန်လုံးက လူငယ်တွေဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ။

ကုန်းပတ်မှာကတော့ ကုန်းချုပ်က အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ အရပ်က ငါးပေတောင် ပြည့်ရဲ့လားမသိ။ ပုပုဝဝ၊ ဝတ်ထားတာက အရိုးခေါင်းရှုပ်အင်္ကျီ အမည်းပွပွကြီးနဲ့၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ သရိုးကွာတာနဲ့၊ ရက်ပ်ပါဦးထုပ် အဝိုင်းကြီးဆောင်းလို့။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘိုစင်ကြီးက “ကျွန်တော်တို့ ကုန်းချုပ်က ကလေးမသာဗျ” တဲ့။ တိုးတိုးလေး လာပြောလို့ ခိုးရယ်ရသေးတယ်။

ကုန်းနှစ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးသမားပါ။ တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်မရောဘူး။ သူ့ဘာသာသူနေတာ။ ကုန်းသုံးကတော့ ကုန်းနှစ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ လူပုံပါးပါး၊ မည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်၊ ထူးခြားတာကတော့ နှာခေါင်းပဲ။ သူ့နှာခေါင်းက လူရွှင်တော်ကျော်ထူးနှာခေါင်းထက် နှစ်စင်တိမီတာလောက် ပိုကြီးတယ်။ သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိတယ် ထင်တယ်။ ကြိုကာထားတာ။ “ကျော်ထူး မဟုတ်ဘူး၊ ဟဲလေး၊ ဟဲလေး” တဲ့။

မောင်းနေတဲ့ သင်္ဘောအကြီး ဖြတ်သွားတဲ့အခါ လွင့်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ Tugboat လေးမှာ ငြိမ်နေရာကနေ ခါယမ်းသွားတဲ့အခါလည်း ကြုံရတယ်။ မြင်မြင်သမျှ ငေးပြီး တွေးနေရင်း ပင်လယ်လေစိမ်း တိုးခံရလို့ မျက်စိတွေ စပ်လာတယ်။ တစ်နေကုန်ခရီးက အပြီးမသတ်နိုင်သေးတော့ လူက တော်တော်ကို နုံးနေပြီ။ ဘေးနားက

တစ်ခိုင်းလုံးရွှေ

စကားသံတွေလည်း တိတ်သွားပြီ။

စက်နှစ်က ပင်လယ်ပြင် အဝေးတစ်နေရာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ မီးရောင်တွေ ထိန်လင်းနေတဲ့ မြို့ငယ်လေးတစ်ခုအလား သင်္ဘောပေါင်းစုံ ကျောက်ချထားတဲ့ ကျောက်ကွင်းဆိုတာကို မြင်ရတယ်။ ရောက်ခါနီးပြီဆိုတော့ အိပ်နေတဲ့လူတွေလည်း နိုးလာကြပြီ။ အထုပ်အပိုးတွေပြင်ကြ၊ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကြနဲ့ ခဏတာ အနားယူသွားတဲ့ အာရုံကို ပြန်နှိုးနေကြပြီ။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နေတော့ ကျောက်ကွင်းထဲ ဝင်လာပြီ။ ကျောက်ချထားတဲ့ သင်္ဘောတွေကြား ဘယ်သင်းက ကိုယ့်သင်္ဘော ဖြစ်လေမလဲ ခန့်မှန်းကြတာ အမော။ သင်္ဘောတွေကြား ကွေ့ပတ်မောင်းပြီး Tugboat က စက်အရှိန် လျှော့လိုက်တာ သတိထားမိတယ်။ ဒါဆို ရောက်ပြီပေါ့။ ဘယ်သင်္ဘောက ကျွန်တော့်သင်္ဘောလဲ။

တစ်စီးလုံး အရှေ့ကနေ အနောက်အထိ မီးတွေ လင်းထိန်နေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးဆီ ဦးတည်ထားတယ်။

“ဪ၊ ဒီကောင်လေးပဲကွ”

ကိုကျော်သက်က မှတ်ချက် ချတယ်။ တန်ချိန် ငါးထောင်၊ အရှေ့အနောက် မီတာ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ဆိုတော့ သင်္ဘောအသေးပေါ့။ ကိုကျော်သက် ပြောသလို ဒီကောင်လေးပေါ့။

Tugboat က သင်္ဘောညာဘက်ကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းပြီး သင်္ဘောအမြီးပိုင်းကို သွားနေတယ်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်တော့ သင်္ဘောပေါ်ကနေ လူနှစ်ယောက် လက်ပြနေတာ တွေ့တယ်။

“Pilot ladder နဲ့ တက်ရမှာလား၊ gangway နဲ့ တက်ရမလား မသိဘူး”

ဦးသိန်းကျော်က သူ့အတွေးကို ထုတ်ပြောတော့ ကိုကျော်သက်က “ဟိုဘက်ရောက်ရင် သိမှာပဲဗျာ” တဲ့။ Tugboat က သင်္ဘောနောက်ကနေပတ်ပြီး ဘယ်ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားတယ်။ သင်္ဘောနောက်ကနေ ပတ်နေတုန်း သတိထားမိလိုက်တာက ဝိုးတဝါး မီးရောင်အောက်မှာ MT CHARMLU 1 တဲ့။ PORT KELANG တဲ့။ အပေါ်က ရေးထားတဲ့ MT CHARMLU 1 က သင်္ဘောနာမည်။ အောက်က ရေးထားတဲ့ PORT KELANG က သင်္ဘော မှတ်ပုံတင်ထားရာ ဆိပ်ကမ်း

နာမည်။ PORT KELANG ဆိုတာ မလေးရှား ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ပါပဲ။
“ရောက်ပါပြီဗျား”

ကုန်းချုပ်က ပြောပြောဆိုဆို အထုပ်ဆွဲပြီး ရှေ့ကနေ သွားတယ်။ သူ့နောက်ကနေ ကျန်တဲ့လူတွေ တန်းစီလိုက်ဖို့ ပြင်ကြတာပေါ့။ လှိုင်းလှုပ်နေလို့ Tugboat လေးက ခါယမ်းနေတော့ အထုပ်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က Tugboat နံရံမှာရှိတဲ့ သံလက်ရန်းကို အမီအရ ဆွဲထားရ။ ဟန်ချက်မညီလို့ ရေထဲပြုတ်ကျရင် ဒုက္ခ။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ရဲ့ ဘေးကနေ သံလှေကားကြီး ချထားပေးတာ တွေတယ်။ အမြင့် ကိုးမီတာလောက် ရှိမယ်ထင်ရပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်ကနေ ကြည့်နေတဲ့ လူတချို့လည်း တွေ့တယ်။ လှိုင်းနည်းနည်းရှိနေလို့ Tugboat လေးက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နဲ့ ခါယမ်းနေတယ်။ လှေကားရှိရာဆီ သတိနဲ့ ကပ်ပေးနေပြီး ကုန်းချုပ်က ရှေ့ဆုံးကနေ လှေကားခြေနင်းပေါ် ခပ်ရဲရဲ ခုန်ကူးတယ်။ နောက်က ကုန်းသုံးက ကုန်းချုပ် အဝတ်အစား သေတ္တာကို လှမ်းပေးတယ်။ သေတ္တာကပဲ လေးလို့လား၊ လှိုင်းလှုပ်နေလို့ Tugboat ကပဲ မငြိမ်လို့လား မသိဘူး။ ကိုကျော်သက်ပါ ဝင်ကူမှ အဝတ်အစား သေတ္တာက ကုန်းချုပ်လက်ထဲ ရောက်တယ်။ သူ့သေတ္တာသူဆွဲပြီး လှေကားကနေ တက်သွားတဲ့ ကုန်းချုပ်နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်း လိုက်ခဲ့ကြတာ နောက်ဆုံးတော့လည်း ခရီးအဆုံးကို ရောက်ရတာပဲ။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် ခြေစနင်းမီတာနဲ့ ကုန်းပတ်တစ်ပြင်လုံးကို ဝေကြည့်ပြီး အဆုတ်ထဲ လေအပြည့် ရှိုက်သွင်းလိုက်တယ်။ Tanker လို့ခေါ်တဲ့ ဓာတုဗေဒ အရည်တင်သင်္ဘော။ ကုန်းပတ်အပြည့် ပိုက်လိုင်းတွေနဲ့၊ စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးမီတာက “လာစမ်း၊ နင်လားဟဲ့ CHARMLU 1 လို့”

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ငဒိန်း (နာမည်အရင်း ဇော်ထက်အောင်)ကို ၁၉၈၇ ခု၊ ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ရွှေဘိုခရိုင် ဒီပဲယင်းမြို့နယ်အတွင်း ရှိ လက်လှုပ်တောင်ရွာတွင် အဖ ဦးစိုးသွင်နှင့် အမိ ဒေါ်နွဲ့ယဉ်တို့မှ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် အ.ထ.က(ခွဲ)ဆိပ်ခွန်မှ အထက်တန်း အောင်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၄ မှ ၂၀၀၈ အထိ စစ်ကိုင်း GTC တွင် မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ အထူးပြုဘာသာရပ်ဖြင့် တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်း GTC ကို စွန့်ခွာပြီး ပင်လယ်ရေကြောင်းသွား သင်္ဘောသားဘဝကိုရွေးချယ်ကာ လက်ရှိအချိန်အထိ သင်္ဘောသားအလုပ်နှင့် ပင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ်ကိုင်ကိုင်ပါသည်။

စာပေဖြတ်သန်းမှုအနေဖြင့် ၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် ကမ်းလက်များစာပေ အဖွဲ့၏ စာပေပြိုင်ပွဲများတွင် ဝင်ရောက်လက်ရည်သွေးခဲ့ပြီး **သားကောင်များ** စာမူဖြင့် ၂၀၁၈-၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ကမ်းလက်များစာပေအဖွဲ့ တစ်နှစ်တာ အကောင်းဆုံးဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၉ ဒီဇင်ဘာတွင် **ချစ်ခြင်း၏လိပ်ပြာ** စာမူဖြင့် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှနေ၍ မဂ္ဂဇင်းစာပေလောက သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ **လှိုင်းပေါ်ကလူ** ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု၊ **ပင်လယ်ထဲ ကမြစ်** ဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး၊ **တိမ်နဲ့တောင်နဲ့**၊ **လမ်းနဲ့လူနဲ့**၊ ဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံးတို့ ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု **တစ်ခိုင်လုံးရွှေ** သည် စာရေးသူ ၏ တတိယမြောက် ဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး ဖြစ်သည်။

